

n. s.). K rozepřím, jež jsou sborovým soudům přikázány podle povahy nároku na základě zvláštního předpisu zákona, patří podle čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. i spory o žalobách o bezúčinnost nálezů rozhodčích soudů bursovních a o takový spor tu jde. Stačí proto odkázati stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jichž správnost nevyvrátil.

Čís. 10789.

Byla-li námitka věci právoplatně rozsouzené zamítnuta souhlasnými usneseními nižších soudů, nelze tuto otázku uváděti na přetřes v dovolání důvodem zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv I 487/30.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky o b a n i ž š í s o u d y v y n o v ě l y .

N e j v y š š í s o u d dovolání, pokud uplatňovalo zmatek podle § 503 čís. 1 c. ř. s., odmítl, jinak mu nevyhověl. V onom směru uvedl v

d ů v o d e c h :

Žalovaní vznesli již v první stolici námitku věci právoplatně rozsouzené. První soud jednal o této námitce odděleně a zamítl ji usnesením (§ 261 první odstavec c. ř. s.). Na rekurs žalovaných potvrdil rekursní soud usnesení prvního soudu. Tím byla tato otázka vyřízena s konečnou platností (§ 528 c. ř. s.). Marně se žalovaní snažili v dalším řízení, i v první stolici, i v řízení opravném, přivést tuto námitku vždy znova na přetřes, byvše odvolacím soudem již třikrát a též dovolacím soudem v rozhodnutí ze dne 21. června 1928 č. j. Rv I 1768/27 upozornění na pravoplatné rozhodnutí této otázky. Dovolání jest v tomto směru jen nepřipustným dovolacím rekurssem a musilo býti odmítnuto (§§ 526 druhý odstavec a 528 c. ř. s., srovnej k tomu také Neumann 1915 k § 261 str. 1048). Poukaz na předpis § 240 třetí odstavec c. ř. s. spočívá na mylném názoru dovolatelů, že by soud mohl přihlížeti ke zmíněné námitce i tehdy, když byla tato otázka již právoplatně rozhodnuta ve smyslu záporném. Vždyť nelze podle § 42 třetí odstavec j. n. ani k t. zv. absolutní nepřislušnosti přihlížeti, brání-li tomu právoplatné rozhodnutí o téže otázce. Totéž ustanovuje § 462 druhý odstavec c. ř. s., který platí podle § 513 c. ř. s. také pro řízení dovolací.

Čís. 10790.

Požární zdi, třebaže nevyhovují předpisům § 56 stavebního řádu ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy, neztrácejí ráz požárních zdí. Nelze vydržeti služebnost míti (a otvírati) okna v požární zdi.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv I 912/30.)

Žalobce domáhal se proti žalovanému, by bylo zjištěno, že žalovanému nepřísluší právo, by ze své ložnice v domě čís. 129 otvíral okna do vzduchového prostoru žalobcova aniž právo zakazovati žalobci, by nezastavěl okna z ložnice zdí souběžnou s domovní zdí žalovaného a na tuto zeď bezprostředně přiléhající. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Odvolací soud zjistil místním ohledáním a přizvaným stavebním znalcem, že zadní zeď nádvorního stavení domu žalovaného čís. 129 jest zdí požární. Toto zjištění odvolacího soudu napadá dovolatel jako nesprávné právní posouzení, poněvadž prý jde o protizákonný výklad § 56 staveb. řádu pro Čechy ze dne 8. března 1889, čís. 5 zems. zák. Než výtky dovolatelovy nejsou správné. Řečený § 56 stav. řádu nemá definici požární zdi jako ji má stavební řád z roku 1864, nýbrž jen předpisuje, že požární zdi nesmějí míti okna a jiné otvory, musí býti od krovu střechy zcela izolovány a mají střechu o 15 cm přesáhnouti. Tím však není řečeno, že požární zdi, které těmto předpisům nevyhovují, ztrácejí ráz požárních zdí. Odvolával-li se dovolatel na to, že by zde v úvahu přicházel stavební řád z roku 1864 a nikoliv z roku 1889, poněvadž stavení bylo postaveno v roce 1878, jest mu odpověděti, že tento starší stavební řád obsahuje v § 54 rovněž zákaz oken a jiných otvorů, které musí býti na sousedovu žádost odstraněny — jak dovolatel v dovolání sám cituje. Ať již jest se dovoláváno stavebního řádu toho neb onoho, nelze tím dokázati, že tu nejde o požární zeď a že jest dovoleno ve zdi té míti okna a okna ta otvírati do sousedovy vzduchové prostory. V daném případě však bylo odvolacím soudem na základě místního ohledání a posudku stavebního znalce zjištěno, že jde tu o požární zeď. Správně tedy na základě zjištění, že tu jde o požární zeď, odvolací soud uznal, že není přípustno ve zdi taková okna a otvory míti a že nemůže žalovaný vůbec uplatňovati právo okna tam míti a je otevírati, poněvadž to odporuje ustanovením stavebního řádu, a že dále žalovaný ani nemohl vydržeti tvrzené právo vykonáváním od roku 1878, poněvadž do 14. února 1889, kdy nový stavební řád v platnost vstoupil, neuplynula ještě řádná lhůta promlčecí podle § 1478 obč. z. a vydržení podle § 1455 obč. zák. jest vyloučeno.

Čís. 10791.

Tím, že dohoda rodičů při dobrovolném rozvodu o výchově a výživě dětí byla pojata do soudního protokolu a soudně schválena, stala se soudním smírem (§ 1 čís. 5 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 16. května 1931, R II 154/31.)